

Україна – це вічність, не тільки сьогоднішня, але передусім майбутня й минула.

Я. Стецько

Білоцерківська міськрайонна газета

Громадська ДУМКА

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 37-38 (14140-14141), 19 ТРАВНЯ 2023 р. Роздрібна ціна 5 грн. 00 коп.

І від твоєї свічки залежить світло

Оте похмуре уособлення зла, що споконвіку загрожує Україні, звісно, буде знищене. Як пропадає темрява, коли з'являється хоча б один промінчик світла. А якщо всі ми, кожен зі своєю навіть найменшою свічкою, зберемося в гурт, то народжений нами вогонь безслідно змете тухлу темноту назад в болота!

Смолоскипом того життєдайного полум'я – вже вибачте, дорогі друзі, за мимовільний пафос – палав і звітний, благодійний, концерт Білоцерківської школи мистецтв №1 імені Юрія Павленка, приурочений до Дня матері.

Учасники і глядачі цього великого дійства кажуть, що він пройшов на єдиному творчому подихові і приніс неймовірні враження слухачам та артистам!

Директорка закладу **Леся Крижешевська** так прокоментувала святковий захід: «Я безмежно дякую всім: педагогам, які доклали зусиль до підготовки юних виконавців, батькам – за підтримку і довіру нашому колективу; нашим дорогоцінним учням за старання, натхнення та патріотичний запал; дорогим слухачам, без яких свято не було б таким щирим і сердечним;

і, найголовніше, нашим Захисникам – за те, що ми можемо жити і працювати у відносному спокої.

А ще я вдячна кожному, хто долучився до збору коштів на потреби бригади НГУ «Азов» та патронатної служби «Янголи Азову». Нам з вами вдалося зібрати: 18 267 грн – для бригади, 17 323 грн – для патронатної служби. Всього – 35 590 гривень. Щира вдячність родині Булей-Свінцицьких за перераховані кошти на потреби підрозділу «Азов», які надійшли окремим рахунком у сумі 10 000 грн.

Дорогі українці, ви – неймовірні! Разом наближаємо нашу Перемогу!» Навряд чи треба щось додавати до цих слів.

Валентина ХРАБУСТ

«Ангели, народжені серед людей»

Так називався захід, що відбувся в Білоцерківській гімназії-початковій школі №6 «Перспектива», під час якого було висаджено 7 дубів у пам'ять про загиблих випускників закладу, інформують офіційні джерела.

Щодня на полях битви з підступним агресором Україна втрачає найкращих. І це велика трагедія для всієї нашої країни, для Білої Церкви зокрема. Тільки гімназія №6 має сім випускників, які загинули, виконуючи свій ратний обов'язок:

Ігор Каплуненко (09.03.1968–05.01.2015. Закінчив школу 1985 р.);

Олександр Стрільчук (17.10.1977–11.05.2015. Закінчив школу 1993 р.);

Олександр Буданцов (09.09.1984–26.05.2022. Закінчив школу 2001 р.);

Сергій Борецький (21.02.1994–22.09.2022. Закінчив школу 2007 р.);

Богдан Костюк (09.07.1995 – 06.10.2022. Закінчив школу 2013 р.);

Юрій Ковзаленко (09.10.2000–23.02.2023. Закінчив школу 2016 р.);

Володимир Шаповал (25.07.1991–18.03.2023. Закінчив школу 2008 р.).

Присутній на заході начальник управління освіти і науки Юрій Петрик зазначив, що з ініціативою розпочати акцію-вшанування загиблих висадженням дубів на території навчальних закладів, де вони навчалися, виступили військовослужбовці. Освітяни підтримали цю

Білоцерківська громада знову в жалобі

Смертю відважного лицаря загинув патріот-білоцерківець **Олександр ЄГОРОВ** (псевдо «Муха»). Воїн 3-ї окремої штурмової бригади, ветеран-доброволець ОЗСП «Азов», який із 2014 р. захищав Україну в найгарячіших точках, був надзвичайно хоробрим і відважним.

Поліг, до останнього подиху захищаючи свою рідну землю, наш сорокатрирічний земляк, солдат **Олександр РИЖУК**, навідник штурмового батальйону військової частини А 4638, призваний на військову службу по мобілізації у травні 2022-го.

Воїн загинув 8 травня 2023 р. під час виконання бойового завдання, пов'язаного із захистом територіальної цілісності й державного суверенітету України біля Бахмута на Донеччині.

8 травня у визвольній війні загинув і тридцятисемирічний солдат **Сергій ПАЩЕНКО**, водій-радіо-телефоніст стрілецької роти військової частини А 4066. Він отримав смертельні поранення, несумісні з життям, у районі бойових дій поблизу Білогородки Северодонецького району на Луганщині, виконуючи бойове завдання.

Віддав своє життя заради миру в Україні ще один житель Білої Церкви, тридцятивосьмирічний **Сергій ГИЛЮК**. Він загинув 9 травня в Бахмуті, до кінця залишившись вірним військовій присязі.

Низький уклін і вічна пам'ять нашим героям, які заради кожного з нас пожертували власним життям, найціннішим, що має людина. Сердечні співчуття близьким, рідним, друзям, побратимам полеглих на полях боїв воїнів-захисників.

Дорогі наші читачі!

Розпочалася передплата на газету „ГРОМАДСЬКА ДУМКА”

на II півріччя 2023 року

Передплатний індекс – 35027

ВАРТІСТЬ

– НА 1 МІСЯЦЬ: 22,00 грн;

– НА 3 МІСЯЦІ: 66,00 грн;

– НА 6 МІСЯЦІВ: 132,00 грн.

УВАГА! У вартість передплати не входять поштові витрати.

Залишайтеся нашими одноДУМЦЯМИ!

ініціативу: «Ці вічні дерева неодмінно стануть символом вічної пам'яті про героїзм наших янголів-захисників».

Сім дубів – пам'ять про сім загиблих відважних героїв – висадили їхні побратими, рідні та учні школи.

Учасники заходу хвилиною мовчання вшанували пам'ять про полеглих, запалили свічки на спомин про них.

Герої не вмирають! Для нас вони назавжди залишаться в строю. І зараз, і після Перемоги!

Бо люди!

У Білій Церкві відбувся захід до Дня пам'яті українців (14 травня), які рятували євреїв під час Другої світової війни, повідомляють офіційні джерела.

Хвилиною мовчання та покладанням квітів і символічних камінчиків до Меморіалу пам'яті жертвам Голокосту та Праведникам народів світу вшанували пам'ять про всіх жертв Другої світової заступник міського голови Катерина Возненко, керуюча справами виконавчого комітету міської ради Анна Олійник, представники різних поколінь іудейської релігійної громади «МІЦВА». Останні наголосили, що ніколи не забудуть українців, які, ризикуючи власними життями та життями своїх родин, рятували євреїв. Саме завдяки їм нащадки врятованих продовжують жити і разом з Україною робити все, аби ворог, який нищить нашу землю і всіх людей, котрі на ній живуть, був ліквідований.

Маємо пам'ятати, що в 1939–1944 роках, під час нацистської окупації території України, відбулося масове знищення

євреїв. Українські події окремі історики називають «Голокостом від куль».

І ще. На нашій окупованій території допомогати євреям було набагато небезпечніше, аніж у країнах Західної Європи. Гітлерівці карали не тільки ту людину, яка допомагала, але й усю її родину.

Попри всі можливі наслідки, в надзвичайно складних умовах тисячі українців рятували євреїв від знищення нацистами. Вони робили їх членами своїх родин, шукали нові документи, давали тимчасовий притулок, їжу, допомагали втекти від переслідування. Пізніше увесь світ дізнався про героїчні вчинки Праведників народів світу.

«Ми маємо ефективно та оперативно реагувати на проблеми мешканців Київщини»

11 травня голова Київської обласної військової адміністрації Руслан Кравченко відвідав із робочою поїздкою Білоцерківський та Обухівський райони. Метою візиту стали перевірка та обговорення з представниками органів місцевого самоврядування готовності районів і громад ефективно та оперативно реагувати на проблеми мешканців Київщини.

Учасники зустрічей розглянули низку питань, зокрема, облаштування якісних укриттів у школах, щоб діти могли повернутися до повноцінного навчання вже 1 вересня. Йдеться про можливість проводити там позашкільні заняття, коли немає небезпеки.

«Звернувся до голів громад із вимогою не зволікати і до 1 червня подати всю необхідну проєктування документацію та долучитися до співфінансування цього процесу. Важливо, щоб ці укриття дійсно були безпечними та мали подвійне призначення», – наголосив Руслан Кравченко.

Крім того, очільник Київської ОВА

проінформував представників громад про домовленість із міжнародними партнерами щодо їх залученості до закупівлі меблів і приладдя для укриттів.

Ще одним нагальним питанням стала підготовка до осінньо-зимового періоду та захист об'єктів критичної інфраструктури, спираючись на досвід минулого періоду з активними обстрілами російськими окупантами населених пунктів Київщини. Руслан Кравченко поставив завдання головам місцевого самоврядування провести інвентаризацію та визначити потреби громад у потужних генераторах.

Також представники адміністрації та громад обговорили питання активізації відновлення пошкоджених або зруйнованих росіянами об'єктів та забезпечення належної підтримки внутрішньо переміщених осіб.

Ще одне важливе питання – збільшення інвестиційної привабливості Київщини. Від економічного розвитку залежить реалізація всіх проєктів. Зважаючи на це, Руслан Кравченко закликав голів районів і громад не зволікати з напрацюваннями конкретних інвестиційних проєктів, реалізація яких зацікавить бізнес та створить сприятливі умови для їхньої діяльності.

Департамент комунікацій Київської обласної державної адміністрації

Сім'я в нас єдина – це ненька Україна

10 травня працівники центральної бібліотеки для дітей та велика шкільна родина гімназії-початкової школи № 11: педагогічний, батьківський та учнівський колективи, разом з громадською волонтерською організацією «Спільно за мир» організували та провели біля книгозбірні благодійну акцію «Сім'я в нас єдина – це ненька Україна». Її метою став збір коштів на підтримку Збройних сил України.

До благодійного заходу долучилися учні всіх класів навчального закладу. З найрізноманітніших матеріалів діти власноруч виготовили сувеніри, прикраси, картини, малюнки, іграшки з українською символікою, а їхні батьки подбали про випічку та солодоші.

Біля входу до книгозбірні було яскраво та гамірно. Благодійний майданчик привертав увагу мешканців мікрорайону. Учасники ярмарку активно продавали свої вироби, збираючи кошти на потреби ЗСУ, а також робили спільні світлини в патріотичній фотозоні та ділилися враженнями від ярмаркового дійства.

Бібліотекарки розповіли відвідувачам про волонтерів, воїнів-захисників, які ціною свого життя виборюють мир для українців, знайомили з книжками та періодичними виданнями, що експонувалися на виставці «Разом наближаємо перемогу». Юні читачі та читачки декламували поетичні рядки, які закликали до перемоги та миру.

Позитивні емоції отримали учасники майстер-класу з виготовлення оберегів для захисників і захисниць, який провів учень 6-В класу гімназії Максим Фурсенко. Із задоволенням діти й дорослі розмальовували патріотичні пряники за допомогою волонтерки Ірини Дмитрук, представниці батьківського комітету гімназії.

Дуже порадувала колектив ЦДБ викладачка математики Тетяна Нужна. Вона подарувала книгозбірні вишиті бісером (авторка Ольга Замула) портрети українських

письменників Лесі Українки та Івана Франка, придбані на ярмарку.

У підсумку на підтримку українських військовослужбовців вдалося зібрати більше 36 000 гривень.

Щира вдячність небаждимим учням, вчителям, батькам, волонтерам, а також усім, хто долучився до організації та проведення добродійного заходу, адже, допомагаючи ЗСУ, ми з кожним днем стаємо на крок ближче до спільної перемоги.

Світлана ШАЛАГІНА, завсектором центральної бібліотеки для дітей

Заради збереження життя

До постійної волонтерської допомоги Збройним силам також долучаються білоцерківські літератори. Журналістка й письменниця Таїна Братченко минулого року двічі організувала в бібліотеках творчі зустрічі з читачами з благодійним продажем книг. Завдяки цьому 2 тисячі гривень були передані мені ще восени і пішли на потреби наших воїнів.

А нещодавно Таїна Братченко отримала міську літературно-мистецьку премію ім. Миколи Соми і всі кошти в розмірі 500 грн також передала для воїнів нашої 72-ї бригади. Ця сума буде використана на придбання основи для маскувальних сіток, дуже потрібних нашим захисникам, адже кожна така сітка – чиєсь збережене життя.

Надія КАРПЕНКО, волонтерка

«Сльоза пекучої пам'яті»

(Продовження. Початок у газеті від 10, 17 лютого, 3, 24 березня)

Ми пропонуємо вашій увазі спогади білоцерківців, котрим пощастило залишитися живими після страшного Голодомору, того геноциду проти українців, який чинила совєцька влада у тридцятих роках минулого століття. Збірка «Сльоза пекучої пам'яті», де надруковані ці важкі спомини, стала додатком до Київського обласного тому Національної книги пам'яті жертв Голодомору 1932-1933 років.

Кирєєва Варвара Дмитрівна 1923 р. н., жителька м. Біла Церква (запис 2008 р. К.В. Волинець, завідувачки бібліотечної філії № 9):

– Ми на Мокрій (тепер Партизанська) жили. Батькові пригрозили: якщо не піде робити в майстерню колгоспу, то піде в тюрму. Мусив записатися в колгосп імені Леніна. Батько столяр був. Мав золоті руки. За роботу в млині мельник дав два камені, батько зробив жорна, мама перетирала зерно на крупу. Сусід, ледачий п'яндига, заявив. Прийшло начальство, троє перевірили всю хату. Бідність страшна була! У скрині, зробленій батьком, знайшли кілограмів зо три пшона – забрали. Одяг у нас – саме лахміття було. Батькові давали пайок, трошки хліба. А то їли мерзлу картоплю.

Брат двоюрідний жаб ловив і варив їх.

Ми з сестрою лишилися живі завдяки батьковому братові. Мама захворіла дуже на тиф, довго в лікарні лежала. Я сама провідувала, сестра менша, їй п'ять років

було, не розуміла, що маму спасати треба. Батько принесе мамі сухарика, а вона кричить: «Мені! Я їсти хочу!» Тоді батько надумав, як нас врятувати. Поїхали ми в Київ до дядька. Він працював завгоспом у дитбудинку, де його теща була завідувачкою. Пам'ятаю, сиділа за столом у дядька. Радіємо, дурні, що нас пригосають. Схаменулися, коли батька не стало. Плачучи, побігли до воріт, та даремно!

Були ми в тому притулку зо два місяці, до осені. Спали з сестрою, вона від мене не відходила. Мама поправилася, і батько приїхав, забрав нас додому.

Голод був! Його спеціально влаштували, щоб знищити нас. Я розказувала про це й дітям, й онукам своїм. Хай знають, що були нехристи, які знищували нашу націю.

Козаченко Ольга Дмитрівна 1926 р. н., жителька м. Біла Церква (запис 2008 р. В.В. Голубенкової та І.А. Кабули, працівників бібліотеки):

– Наша сім'я проживала на вулиці Вокзальній.

Під час Голодомору мені було 7 років.

На вулиці Мокрій був дитячий будинок. Хлопці років 15-ти вибігали на вулицю і гралися з нами. Там, де зараз друкарня, був крупзавод. Вози з мішками зерна возили через нашу вулицю. Хлопці йшли ззаду воза, ножем прорізали дірки у мішках і «націджували» в шапки зерно. Дорога була нерівною, з в'язками, і зерно гарно сипалося. А ми, малі, збирали з дороги, прямо з піском згрібали, потім мили у воді.

Пам'ятаю, що я підходила до одної хати, ставала під вікно і дивилась на жінку, яка там жила. Вона, бувало, з'їсть яблуко, а мені винесе огризок. Я була дуже рада й цьому. Нас трохи підгодовував дядько. У нього був город, то брали гарбузи. А в основному нас спасав крупзавод, ми весь час біля нього крутилися і згрібали з землі розсипане зерно. Мама ніде не працювала, а батько був чобітником, то отримував пайки. Сестру підгодовувала сусідка, але вона вмерла.

Ми дуже часто ловили черепашок, м'ясо з'їдали, а ракушки здавали у прийомний пункт на гудзики. Нам за це давали копійки.

Далі буде

